

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/148/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118367991
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:6118367991.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov senátu JUDr. Yvety Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom ul. Priemyselná 10, 038 52 Sučany, IČO: 50 387 189, zastúpeného JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom, so sídlom N. X, XXX XX W., proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpenému JUDr. Félixom Neupauerom, advokátom, so sídlom X. I. X/A, XXX XX Z. - M. W., o zaplatenie sumy vo výške 112,80 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 21C/7/2019-56 zo dňa 05. marca 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 21C/7/2019-56 zo dňa 05. marca 2019 p o t v r d z u j e .

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd pri aplikácii ustanovení § 427 ods. 1 a 2, § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1 a 2, § 11 ods. 7, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o povinnom zmluvnom poistení, alebo zákon č. 381/2001 Z. z.“), § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 112,80 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 112,80 Eur od 22.02.2018 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi voči žalovanému priznal ich náhradu v plnom rozsahu (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 25.01.2019 si žalobca uplatnil voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 112,80 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 112,80 Eur od 22.02.2018 do zaplatenia. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že dňa 28.12.2017 sa stala dopravná nehoda, a to tak, že pri prevádzke osobného motorového vozidla značky Toyota Corolla, EVČ: MT 927 DG, patriaceho L. L. (poistencovi žalovaného) došlo k nehode, pri ktorej došlo k poškodeniu osobného motorového vozidla právneho predchodcu žalobcu (Y. H.) značky VW Passat EČV: MT 927DG. Motorové vozidlo poškodeného bolo v nepojazdnom stave. Poškodený si preto v nasledujúci deň po dopravnej nehode (29.12.2017) požičal od žalobcu náhradné motorové vozidlo Kia Ceed evid. č. 9T6 6836 za dohodnuté nájomné vo výške 45,60 Eur/deň. Poškodený čestne prehlásil, že požičané motorové vozidlo používal po dobu nevyhnutnej potreby na zabezpečenie chodu jeho domácnosti a súkromné účely. Prenajímateľ (SetCar sk, a.s.) vyúčtoval poškodenému za prenájom motorového vozidla (od 29.12.2017 do 05.01.2018, t.j. za obdobie 8 dní) nájomné v sume 364,80 Eur (faktúra zo dňa 05.01.2018 s počtom najazdených kilometrov 345). Žalovaný ukončil šetrenie poistnej udalosti (podľa oznámenia zo dňa 08.02.2018) dňa

31.01.2018. Poškodenému (resp. jeho právnenému nástupcovi - žalobcovi, pozn. odvolacieho súdu) z celkovej vzniknutej škody 364,80 Eur (náklady za užívanie náhradného motorového vozidla) žalovaný zaplatil len sumu 252,00 Eur.

3. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 05.01.2018 poškodený (Y. H.) postúpil svoju pohľadávku na náhradu škody voči žalovanému vo výške 364,80 Eur na žalobcu. Súčasťou tejto zmluvy bolo vzájomné započítanie pohľadávok (SetCar sk, a.s. na zapltenie nájomného za užívanie náhradného motorového vozidla a pohľadávky poškodeného na poistné plnenie vo výške 364,80 Eur).

4. V danej spojitosti okresný súd konštatoval, že nájomný vzťah trval počas doby nevyhnutnej na opravu poškodeného motorového vozidla (8 dní) a poškodený ju nemá možnosť akýmkoľvek spôsobom ovplyvniť. Zdôraznil, že poškodenému bol škodovou udalosťou „vnútený daný skutkový a právny stav“, keď nemohol užívať svoje motorové vozidlo, čím sa ocitol v stave nutnosti zabezpečenia si náhradného vozidla po dobu opravy. Nie je možné od neho spravodlivo požadovať, aby si v takej situácii robil prieskum, v ktorom zo servisov mu poškodené motorové vozidlo opravia za najkratšiu dobu.

5. Následne súd prvej inštancie uviedol, že škoda (resp. v súdnej veci posudzovaná jej časť) spočívala v tom, že poškodený vynaložil náklady na vypožičanie náhradného osobného automobilu. Túto škodu je žalovaný povinný nahradiť v rozsahu nutne a účelne vynaložených nákladov. S poukazom na § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z.z. tak vzniklo poistenému z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ (žalovaný) za neho nahradil poškodenému (v danom prípade žalobcovi ako jeho právnenému nástupcovi) „uplatnené a preukázané nároky na náhradu škodu“. Žalovaný ukončil prešetrenie poistnej udalosti dňa 31.01.2018 a nespĺnil si svoju povinnosť poskytnúť písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré krátil poistné plnenie. Uviedol len rozsah krátenia a nepodal vysvetlenie, z akých dôvodov považuje za primeranú dobu nájmu len 6 dní, na základe čoho mu v zmysle § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. vznikla povinnosť zaplatiť aj úroky z omeškania, a to odo dňa uplatneného žalobcom, keďže už v tom čase bol preukázateľne v omeškani s úhradou poistného plnenia s poukazom na § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. Nárok žalobcu na zapltenie úrokov z omeškania a ich výška vyplývajú z ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka

6. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie.

8. Uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP). Mal za to, že okresný súd rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil, keď sa žiadnym relevantným spôsobom nevysporiadal s námietkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v súdenom spore. Poškodenému Y. H. bola spôsobená škodová udalosť prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovaného, v ktorej súvislosti mal byť poškodený nútený užívať náhradné vozidlo zapožičané u žalobcu v zmysle príslušnej zmluvy o nájme. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru a dňa 05.01.2018 poškodený uzatvoril so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá mu vznikla z titulu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla.

9. Z uvedeného - podľa odvolateľa - vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Potom poškodený (a nie žalovaný) predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu, a teda nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Jej uzatvorením nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, lebo túto pohľadávku pred cesiou poškodený žalobcovi neuhradil, a teda mu pohľadávka nevznikla.

10. Odvolateľ tvrdil, že uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s § 524 Občianskeho zákonníka. V zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu (neexistujúcej) pohľadávky a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Žalovaný zhrnul, že ak poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto postúpiť na žalobcu a tomu následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zapltenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Predmetné postúpenie (neexistujúcej) pohľadávky je tak pre obchádzanie zákona absolútne neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

11. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Súčasne žiadal, aby bol priznaný voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

12. Námietky žalovaného uvedené v jeho opravnom prostriedku označil za neopodstatnené. Rozsudok okresného súdu je vecne správny, zákonný a zároveň dostatočne odôvodnený. Žalobca zotrval na všetkých svojich vyjadreniach a stanoviskách prezentovaných v prvoinštančnom konaní. Zopakoval, že postupovaný bol nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorý má poškodený voči žalovanému ako poisťovní škodcu. Nesprávne a zavádzajúce je tvrdenie odvolateľa, že predmetom postúpenia mala byť pohľadávka, ktorú žalobca eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi. Napokon, akceptovanie predmetného postúpenia pohľadávky žalovaným je zrejme aj z toho, že čiastočné poistné plnenie už poukázal na účet žalobcu ako postupníka; obdobne z oznámenia o poistnom plnení.

13. Žalobca tiež uviedol, že v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu danej pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených za prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Išlo teda o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k započítaniu nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie, a nie so samotným nárokom na náhradu škody, ktorý bol v zmysle zmluvy postúpený. V zmysle predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený v rámci jedného dokumentu uhradil predmetnú faktúru za nájom a súčasne postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k úbytku v majetkovej sfére žalobcu. Konajúci súd mal tak preukázanú aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu v tomto spore. Prenájom náhradného vozidla je súčasťou judikatúrou považovaný za skutočnú škodu, teda za majetkovú hodnotu, ktorú bolo potrebné vynaložiť k uvedeniu veci do predošlého stavu. Túto skutočnosť napokon obsahuje aj samotné usmernenie členov SKP č. 17/2002, z ktorého žalovaný vychádza pri šetrení poistných udalostí. K námietke absolútnej neplatnosti zmluvy žalobca uviedol, že ani jeden dokument, v zmysle ktorého došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky nie je v rozpore s ust. § 524 Občianskeho zákonníka. Poškodený má v zmysle zákona o povinnom zmluvnom poistení nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla od žalovaného, a nie od žalobcu (prenajímateľa vozidla). Dlžníkom tak v tomto prípade je práve žalovaný, a nie poškodený. Takéto postúpenie pohľadávky podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov neodporuje zákonu, nakoľko ide o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie, a nie so samotným nárokom na náhradu škody, ktorý bol v zmysle zmluvy postúpený. Rovnako tvrdenie, že prejav vôle účastníkov právneho vzťahu smeroval najprv k cedovaniu pohľadávky a až následne k započítaniu vzájomných pohľadávok žalobcu a poškodeného, považoval žalobca za ničím nepodložené a zjavne účelové. V čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry, a teda (najneskôr v tento okamih) aj k vzniku škody. V tomto smere poukázal žalobca na rozhodnutia všeobecných súdov (rozsudok Okresného súdu Martin sp.zn. 18Cb/32/2018 zo dňa 03.05.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Cob/2/2018, rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 3Cob/220/2017 zo dňa 17.01.2018, ako aj rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 13Cob/75/2018 zo dňa 19.09.2018).

14. Žalovaný nepodal vo veci odvoláciu repliku. Ďalšie podania vo veci neboli v priebehu odvolacieho konania doručené súdu prvej inštancie ani odvolaciemu súdu.

15. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP vo veci samej (výrok I.), ako aj v závislom výroku o trovách konania (výrok II.), ako vecne správny potvrdil.

16. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, pre rozhodnutie o žalobe žalobcu vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 až § 222 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň

poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Takýto postup je v súlade s judikatúrou Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (pozri napr. III. ÚS 78/05, II. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09).

17. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovaného formulovanú v jeho opravnom prostriedku. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť žalovaného za obsahové vymedzenie jeho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

18. Žalobca vo svojom opravnom prostriedku vo vzťahu k skutkovým tvrdeniam len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

19. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

20. Na doplnenie odvolací súd považoval za nevyhnutné uviesť, že v súlade s názorom súdu prvej inštancie má za to, že v konaní bol preukázaný vznik škody, ktorý spočíva v nákladoch na zapožičanie vozidla, ktoré vznikli v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou (dopravnou nehodou zo dňa 28.12.2017) právneho predchodcovi žalobcu.

21. Za nedôvodnú považoval odvolací súd argumentáciu žalovaného o tom, že žalobca nie je v tomto spore aktívne vecne legitimovaný z dôvodu, že v danom prípade nevznikla pohľadávka na náhradu škody. Tvrdenia žalovaného v tejto časti vyznievajú ako značne nekonzistentné, keď v odpore proti platobnému rozkazu (sporová vec prebiehala v prvom štádiu v rámci upomínacieho konania) vyslovene uviedol, že nie je sporné, že dňa 28.12.2017 došlo ku škodovej udalosti, pri ktorej vznikla škoda na motorovom vozidle poškodeného konaním poistenca žalovaného. Z ustanovenia § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. je pritom zrejme, že z poistenia zodpovednosti sa poškodenému uhrádzajú uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci. V tejto súvislosti je potrebné vziať do úvahy aj ustálenú judikatúru všeobecných súdov, z ktorej vyplýva, že skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť vyššie náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou, v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Skutočnou škodou je aj majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu vecí do pôvodného stavu, prípadne, aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné zabezpečiť hneď. Skutočnou škodou je aj nájomné za prenajaté motorové vozidlo. V konaní bola preukázaná aj príčinná súvislosť, keď škodová udalosť, a to poistná udalosť skutočne spôsobila škodu, o náhradu ktorej v konaní išlo. Súdna prax považuje za skutočnú škodu nielen prípady zmenšenia majetku, ale i prípady akýchkoľvek nákladov vynaložených so vznikom alebo zabezpečením škody. Poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody, v konečnom dôsledku z titulu dopravnej nehody bol poškodenému vnútený stav, keď nemožnosť využívať vlastné motorové vozidlo riešil požičaním náhradného motorového vozidla a cenu za nájom požičaného vozidla po dobu opravy svojho vozidla vyplatil. Právny nástupca poškodeného potom na základe platnej zmluvy o postúpení v konaní uplatňoval žalovaným (poisťovňou) nevyplatenú sumu, ktorá zodpovedala výdavkom, ktoré poškodenému, resp. právneho predchodcovi žalobcu vznikli, ktoré by inak nenastali, ak by mohol používať svoje vlastné vozidlo. Práve do stavu, do ktorého sa dostal poškodený (právny predchodca žalobcu), ktorý stav zaviniel klient žalovaného, nemožno nepriaznivost' tohto stavu umocňovať u poškodeného jeho neprimeraným zaťažovaním v tom, aby v sieti opravovní zisťoval a hľadal opravovňu s najväčšou rýchlosťou vykonania opravy, resp. s krátkou dobou opravy, prípadne zaťažovať poškodeného tým, aby počas opravy poškodeného motorového vozidla zisťoval aj alternatívy iného charakteru, t.j.

pri vylúčení možnosti používania svojho vlastného motorového vozidla by tento stav (ne)mohol riešiť alternatívami inými, než zapožičaním náhradného motorového vozidla, napríklad používaním hromadnej dopravy. Takýmto prístupom by poškodený bol neprimerane a nedôvodne zaťažovaný, keďže už stav poškodenia jeho motorového vozidla dopravnou nehodou ako poistnou udalosťou je záťažovým a výrazne obmedzujúcim stavom pre poškodeného. Poškodený je nemožnosťou používania svojho motorového vozidla paralyzovaný, a preto nie je možné spravodlivo v uplatňovaní nevyhnutných a účelných nákladov spojených so zaplatením ceny za nájom zapožičaného motorového vozidla, dožadovať sa v súdnom spore ešte splnenia ďalších podmienok.

22. Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. Postúpenie, resp. cesia pohľadávky spočíva v tom, že do existujúceho záväzkového vzťahu medzi pôvodným veriteľom a dlžníkom vstúpi nový veriteľ, ktorý súčasne preberie pohľadávku pôvodného veriteľa. Ide teda o jeden zo spôsobov zmeny záväzku na strane veriteľa, pričom k obligatórnym obsahovým náležitostiam zmluvy o postúpení pohľadávky okrem označenia účastníkov patrí identifikácia postupovanej pohľadávky, t.j. popis pohľadávky, čo do jej výšky a skutočností, na ktorých sa zakladá. Postupovaná pohľadávka musí byť dostatočne určitá tak, aby nebola zameniteľná s inou pohľadávkou postupcu voči tomu istému dlžníkovi, a aby medzi zmluvnými stranami nevznikli pochybnosti o tom, aká pohľadávka, ako a kedy bola postúpená. Podmienkou platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky je, aby okrem iného išlo o existujúcu pohľadávku. Okrem toho musí ísť o pohľadávku, ktorá môže byť predmetom postúpenia (§ 525 Občianskeho zákonníka).

23. Žalovaný sa snaží zmluvu o postúpení pohľadávky medzi poškodeným a žalobcom z 05.01.2018 (č.l. 16 spisu) „rozfázovať“ a následne rozborom jej takto rozčlenených častí navodiť dojem obchádzania zákona. Predmetná zmluva však tvorí jeden celok upravujúci navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti jej strán/subjektov. Nespochybnou vôľou poškodeného Y. H. a žalobcu bolo dotknuté vzájomné práva a povinnosti upraviť v rámci jednej zmluvy, čo vôbec nie je v rozpore s tým, že bolo možné na ich usporiadanie použiť/uzavrieť viacero relatívne samostatných právnych úkonov.

24. V rámci zmluvy o postúpení pohľadávky, uzatvorenej dňa 05.01.2018 medzi žalobcom a žalovaným, došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatom za postúpenie pohľadávky. Pri striktnom (až puristickom) prístupe k výkladu práva by bolo možné trvať na tom, aby poškodený uhradil žalobcovi sumu za nájom náhradného vozidla a ten mu ihneď v rámci postúpenia pohľadávky voči žalovanému tie isté peniaze (doslova tie isté bankovky a mince) vrátil. Inými slovami, poškodený by položil na stôl sumu 364,80 Eur a posunul ju k žalobcovi, ktorý by ju vzápätí posunul späť k poškodenému.

25. Krajský súd vedome v danej spojitosti používa mierne ironický tón, pretože popísaný (odvolateľom minimálne naznačovaný) postup v kontraktačných procesoch odporuje bežnej realite každodenného života, pri ktorej tak fyzické, ako aj právnické osoby takmer permanentne vstupujú do desiatok rôznych právnych vzťahov. Určite sa pritom nejedná o obchádzanie zákona, keďže právny úkon poškodeného a žalobcu nesmeroval k tomu, aby zákon dodržaný nebol. Naopak, takým počinaním by skôr bolo formálne vygenerovanie viacerých právne až perfekcionalistických zmlúv, ktoré by však nekorešpondovali s bezprostrednou realitou.

26. Keďže podľa faktúry vystavenej žalobcom dňa 05.01.2018 prenájom náhradného vozidla poškodenému predstavoval sumu 364,80 Eur. Zároveň v konaní nebolo sporné, že žalovaný zaplatil žalobcovi titulom poistnej udalosti len sumu 252,00 Eur. Okresný súd preto postupoval správne, keď uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi peňažné plnenie vo zvyšnej časti, t.j. vo výške 112,80 Eur.

27. Zároveň vecne správnym je i rozhodnutie okresného súdu o úrokoch z omeškania zo žalovanej istiny, ktoré plne zodpovedá ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka s použitím § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., proti ktorej časti žalobca nepodal žiadne odvolacie námietky.

28. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, nakoľko odvolanie žalovaného v danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na

ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento rozsudok okresného súdu v meritórnom výroku I. ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP p o t v r d i l .

29. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, ktorý však plne zodpovedá plnému úspechu žalobcu v konaní pred súdom prvej inštancie a zákonným ustanoveniam v ňom citovaným.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane v rámci tohto štádia konania nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanému, ktorý v ňom úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

31. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).